

Sijaltainen

V. E. A. Flygare

Sijaltainen

V. E. A. Flygare

© 2020 V.E.A. Flygare

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528026679

Tatulles, jota ilman tätä tarinaa tuskin koskaan olisi kerrottu.

Prologi

Janne katseli keskusakion vierellä kulkevan kävelykadun läpi kulkevia ihmisiä ja veti huppua syvemmälle päähänsä. Vaatteiden läpi pureva alkusyksyn tuuli sai ihmiset kulkemaan nopeammin läpi myyntikojujen täyttämän kadun, joka ei juuri antanut tuulensuojaa.

Hän hieroi kämmeniään hermostuneesti polviaan vasten istuessaan ainoana ihmisenä aukion reunalla olevan ravintolan terassilla.

”Kohta olisi aika.” Hän ajatteli ja katsoi kelloaan.

Sen viisarit näyttivät kahtatoista minuuttia yli neljää iltapäivällä.

Tuohon samaan aikaan kaksi päivää sitten Janne oli kävellyt läpi tuon samaisen kävelykadun. Oli ollut perjantai ja kävelykatu ja sen vieressä oleva keskusakio jota myös Lordin aukioksi kutsuttiin, olivat täyttyneet töistä palaavista ihmisistä.

Myöskin Jannen pitkältä tuntuva työviikko Rovaniemen keskuspesulassa oli päättynyt ja hän oli kävellyt kädet taskuissaan väistellen myyntikokuille pysähtyneitä ja vastavirtaan kulkevia ihmisiä.

Pienen lapsen kirkaisu takavasemmalla oli saanut hänet kääntämään katseensa äänen suuntaan, mutta se ei ollut löytänyt lasta vaan oli kiinnittynyt johonkin täysin muuhun. Janne oli tuntenut kuinka hänen hengityksensä salpautui ja kuinka koko muu maailma katosi hänen ja tuon näyn väliltä; noin kolmenkymmenen metrin päässä kävelykadun toisella puolella hän oli nähnyt itsensä.

Oman kaksoisolentonsa.

Se oli seisonut paikallaan ja katsonut ilmeettömänä kävelykadun reunalla olevan pukimon näyteikkunaa.

”Voi Helvetti, katso eteesi!” Vanha mies karjahti ja horjahti tutkimaansa kojua vasten Jannen törmätessä häneen.

Täysin vuodenaikaan sopimaton punaista kaulahuivia pitävä poro-pehmolelu tippui alas kojulta jääden makaamaan kosteaan maahan.

”Anteeksi...” Janne sanoi miehelle puolihuolimattomasti ja käänsi nopeasti katseensa takaisin kohti näyteikkunaa.

”Perkele...” Vanha mies kirosi hampaidensa välistä ja nosti pehmolelun takaisin kojun päälle.

Ihmisten kulkivat kävelykadulla Jannen ohi hänen tuijottaessaa näyteikkunaa, jonka edustalla ei enää ollut ketään. Hetkeen hän ei kyennyt muuta kuin seisomaan paikallaan ja antamaan aivojensa käsitellä asiaa; oliko hän todella nähnyt itsensä?

Jannen rannekello näytti nyt neljäätoista minuuttia yli neljää. Hän nousi seisomaan ja yritti tarkentaa katsettaan kävelykadulla kulkeviin ihmisiin ja näyteikkunaan tien

toisella puolella. Hän joutui siristämään punertavia silmiään, jotka eivät olleet juurikaan nähneet unta tapahtuneen jälkeen.

Viikonlopun aikana lukuisat myyjät olivat purkaneet myyntikojunsa tulevan syksyn edeltä. Vain turisteille tarkoitettut, jouluaiheisilla kauppatavaroilla täytetyt kojut olivat vielä pystyssä. Mukaan lukien se, jonka päältä punaista kaulahuivia pitänyt poro oli tippunut. Janne kävi katseellaan läpi kadulla kulkevia ihmisiä ja tunsu kuinka hänen kämmenensä kostuivat hiestä.

Kellon pitemmän viisarin liikahtaessa näyttämään kahtakymmentä yli neljää, Janne tunsu kuinka hänen ryhtinsä valahti hitaasti kasaan. Aivan kuten se oli tehnyt eilenkin tähän samaan aikaan.

Ihmiset lipuivat läpi kävelykadun ja sen vieressä olevan Lordin aukion ja kaikki oli niin kuin aina ennenkin. Janne päästi ilmat keuhkoistaan äänekkäästi ja hieroi kädellään väsyneitä silmiään.

"Kyllä minä näin oikein." Hän ajatteli itseksensä ja lähti kävelemään kohti näyteikkunaa, jonka edessä oli kaksoisolentonsa nähnyt.

Matka tien yli tuntui pidemmältä kuin se todellisuudessa oli. Ehkä hän tiedostamatta jarrutti kulkuaan.

"Kaikki puvut -20%!", luki käsinkirjoitettuna näyteikkunan vieressä seisovassa mainostelineessä.

Janne laitto kämmenensä Pukimo Edvardin näyteikkunaa vasten ja katsoi siitä heijastuvaa kuvajaistaan silmiin.

"Kyllä minä näin oikein".

Koko aamupäivän jatkunut tietokoneen näppäimistön kalkatus keskeytyi ovikellon sointiin, jota seurasi kiivas koputus ulko-oveen. Matiaksen ajatus katkesi ja hän tuijotti kesken jäänyttä lausettaan ottaen samalla pitkän kulauksen oluttölkistään. Aamupäivän aurinko paistoi makuuhuoneen puoleksi suljettujen sälekaihtimien läpi ja osui suoraan tietokoneen näyttöön. Vasta nyt Matias huomasi näytöllä olevat sadat sormenjäljet ja tahrat. Kun hän kirjoitti, hän oli ns. ”tilassa”, niinkuin hän itse sitä kutsui. Silloin tuollaiset asiat jäivät lähes poikkeuksetta huomaamatta.

Hän nosti oluttölkin takaisin huulilleen ja pyyhki kuluneen aamutakkinsa pitkällä hihalla näyttöä, saaden jäljet levittymään entistä pahemmin. Matias oli ottanut tämän päivän vapaaksi töistä opiskeluihinsa vedoten; maanantait kuuluivat kirjoitusta, ei raksahommia varten.

”Tullaan tullaan.” Matias sanoi äänellä, joka vain juuri ja juuri kuului uudelleen alkaneen koputuksen takaa. Hän nousi työpöytänsä ääreltä ja käveli aamutakin

helmat liehuten kohti ulko-ovea väistellen taidokkaasti käytävän matolla lojuvia mainoslehtisiä.

”Tullaan tullaan.” Matias toisti lähes kuiskaten ja avasi oven. Sen takaa häntä odotti Janne, jonka vasen käsi oli nostettu ylös uutta koputusta varten.

”Oho, sinähän näytät ihan paskalta.” Hän totesi katsoen vanhaa ystäväänsä.

Jannen silmänympärykset olivat jotain punaisen ja mustan väliltä ja parta oli jäänyt ajamatta.

”Mikä kesti? Luulin, että et olekaan kotona.” Janne sanoi hengästyneenä ja laski kätensä katsoen Matiasta päästä varpaisiin. Matiaksella oli päällä Star Wars t-paita, bokserit ja aamutakki. Kaiken kruunasi joulunpunaiset villasukat.

”Olin kirjoittamassa.” Matias vastasi ja siirtyi pois Jannen edestä. Janne astui sisään ja nappasi puolillaan olevan oluttölkin Matiaksen kädestä ja tyhjensi sen kurkkuunsa. Hän kumartui riisuakseen kenkiään ja horjahti väliovea vasten pysyen vain juuri ja juuri pystyssä.

”Näytät kyllä ihan paskalta.” Matias tuumasi naurahtaen heidän kävellessä käytävää pitkin kohti keittiöitä. Janne seurasi Matiaksen jalanjälkiä heidän väistellessä lattialla lojuvia mainoksia.

”Kannattaisi varmaan siivota.” Janne sanoi ja siirsi edessään olevaa tyhjää pitsalaatikkoa jalallaan sivummalle.

Sen alta paljastui hiirenkorvilla oleva Alibi, jonka kannessa komeili viiksekäs herrasmies ja alla teksti, ”Murhaaja!”.

”Sunnuntai on siivouspäivä.” Matias vastasi ja otti keittiön kaapista lähes tyhjän kahvipaketin ja suodatinpussin.

”Ei kiitos minulle.” Janne sanoi istuessaan keittiöpöydän ääreen.

”Ota kalja” Matias vastasi selkä Janneen päin ja nosteli kahvinpuruja suodatinpussiin.

”Noh, Mikä homma? Et sä käy täällä nykyään.” Matias sanoi ja istuutui vastapäätä Jannea höyryävän kahvikuppinsa kanssa.

Jo ulko-oven avattuun hän tiesi, että jokin oli hullusti; ehkä Jannella oli tullut ero lidan kanssa, mikä ei tietenkään olisi huono juttu. Parisuhteet olivat ajanhukkaa. Jannen väsynyt katse harhaili katonrajassa ja hän hieroi hikisiä kämmeniään yhteen selvästi kamppailen saadakseen jotain sanotuksi.

”No kakista nyt ulos” Matias sanoi ja siemaisi höyryävää kahviaan.

”Noh...” Janne sai sanotuksi ja laski katseensa katonrajasta pöydän pintaan.

”Noooh, mitä?” Matias kysyi venyttäen sanaa leikkisästi.

”No näin jotain kaupungilla perjantaina.” Janne sanoi ja nosti katseensa pöydän pinnasta Matiaksen silmiin.

Matias nyökkäsi Jannea jatkamaan ja otti uuden hörpyn kahvistaan.

”Näin itseni.” Janne sai sanotuksi ja odotti Matiaksen reaktiota, joka lopulta oli juuri sellainen kuin hän oli toivonutkin; Matias katsoi rauhallisesti Jannea silmiin ja joi kahviaan. Juuri tämän takia hän pystyi uskoutumaan Matiakselle; tuskin mikään, mitä Janne voisi sanoa, pystyisi saaman miestä tolaltaan.

”Kaksoisolentosi?” Matias kysyi laskien kuppinsa pöydälle.

”Niin. Kaksoisolentoni. Lordin aukiolla... Tai oikeastaan siinä Koskikadulla.”

”Siis joku samannäköinen ihminen?”

”Ei vaan se olin minä. Samat vaatteetkin.”

Matias kurottautui jääkaapille, joka sijaitsi juuri sopivasti hänen käsivartensa ulottuvilla ja otti sieltä kaksi oluttölkkiä avaten ne pöydälle.

”Et nähnyt väärin?” Hän kysyi ja kumosi puolet tölkkinsä sisällöstä kurkkuunsa.

”No sitä minä olen miettinyt perjantaista asti, mutta kyllä minä olen varma.” Janne vastasi ja seurasi esimerkkiä.

”No mitä sitten tapahtui?” Matias kysyi.

”No törmäsin johonkin äijään ja kun käännyn uudestaan katsomaan, se oli kadonnut.”

Matias katsoi tarkkaan ystävänsä silmiin ja näki niistä, että hän puhui totta. Tai ainakin uskoi puhuvansa totta.

”No mitä sinä nyt sitten olet tehnyt? Et ainakaan nukkunut otaksuisin.” Matias kysyi ja osoitti oluttölkkiä pitelevän käden etusormella Jannen punertavia silmiä.

”Mä olen ollut joka päivä siellä aukiolla ja odottanut, että se tulisi takaisin, mutta ei se ole tullut.” Janne sanoi ja hautasi kasvonsa kämmeniinsä.

”Okei... Odotas hetki.” Matias vastasi mietiskellen ja nousi pöydän äärestä. Hän laski tyhjän oluttölkkinsä tiskipöydälle ja mietti hetken seisaaltaan.

”Odotas hetki...” Hän toisti lähes kuiskaten ja poistui keittiöstä kadoten makuuhuoneeseensa aamutakin helmat hulmuten.

Janne hengitti syvään kasvot kämmeniinsä hautautuneena ja painoi sormenpäillään silmämuniaan.

”Minä olen niin helvetin väsynyt.” Hän ajatteli.

Matias palasi takaisin kannettava tietokoneensa kainalossaan ja kaksi paksua kirjaa kädessään. Janne nosti silmänsä kämmenistään ja päästi äänekkäästi ilman pois keuhkoistaan Matiaksen laskiessa kantamuksensa keittiön pöydälle. Kesti hetken ennenkuin hänen katseensa tarkentui pöydällä lepäävien kirjojen selkämyksissä oleviin nimiin; ”Suomalaiset henkiolennot” ja ” Encyclopedia of Paranormal”.

”Muistaisin lukeneeni kaksoisolennoista jotain.” Matias sanoi käännellen suomalaisista henkiolennoista kertovan kirjan sivuja ja käynnistäen kannettavaa tietokonettaan toisella kädellään.

”Kyllä.... ”Itse” on suomalaisessa mytologiassa henkiolento. Eräänlainen osa sielua.”

Matias sanoi enemmän itselleen kuin Jannelle. ”Kuin kaksoisolento.”

Janne tyhjensi tölkinsä ja nousi pöydän äärestä laskeakseen sen tiskipöydälle muiden kaltaistensa seuraan. Hän käveli jääkaapille, avasi sen ja otti sen ovesta uuden oluen. Janne sihautti sen auki ja katsoi Matiaksen olan takaa juuri käynnistyneen tietokoneen näyttöä.

Matias oli aina ollut kiinnostunut kaikesta paranormaalista, oli kyse sitten lentävistä lautasista, isojalasta tai mistä vain siltä väliltä. Ei ollut väliä sillä, oliko kyseessä aihe pseudotieteen saralta vai aihealueen ympärillä pyörivä populäärikulttuuri, Matias otti kaiken vastaan mielenkiinnolla ja eräänlaisella kiinnostuksen tuomalla vakavuudella.

”Dobbelganger...” Matias sanoi ja kääntyi Janneen päin.

”Dobbelganger?” Janne toisti kysyvästi.

”Joko Dobbelganger tai Itse tai jokin vastaava.”

”Mitä ne on?”

Janne tunnisti tuon saksankielisen sanan, mutta ei varsinaisesti tiennyt sen merkitystä. Vielä neljä päivää sitten hän ei olisi välittänytkaan tietää.

”Muistin viime kuussa lukeneeni Itsestä.” Matias aloitti ja kääntyi takaisin edessään olevan kirjansa pariin, ”Se on eräänlainen suomalaisen mytologian henkiolento. Ikään kuin sieluolento. Osa sinua. On myös puhuttu, että se on eräänlainen kaksoisolento. Jokin joka elää sinun lähettävilläsi, mutta eri aallonpituuksella tai vastaavalla jonka takia sitä ei voi nähdä. Sanotaan, että jos Itse kulkee hieman sinun edelläsi voit nähdä etiäisen. Mutta..... Se ei ehkä nyt toimi tässä tilanteessa...”

”Ookei.” Janne vastasi hämmentyneenä.

”Dobbelganger taas taitaa esiintyä lähes kaikissa kulttuureissa. Se on myös kaksoisolento. Juuri samalainen kuin sinä... Tai minä...Jos se siis on minun kaksoisolento.” Matias jatkoi ja avasi vielä koskemattomaksi jääneen Encyclopedia of Paranormalin eteensä.

”On eri näkemyksiä siitä mikä se on ja mistä se tulee; puhutaan, että Dobbelganger on eräänlainen sanansaattaja; Jos näet kaksoisolentosi, sinun elämässäsi tulee tapahtumaan jotain isoa. Jokin suuri mullistus, kuten vaikka jonkun, todennäköisesti sinun itsesi kuolema.”

”No sehän kuulostaa rohkaisevalta.” Janne tuhahti ja tunsu kuinka oluen juonnin aiheuttama lämpö kohosi poskipäilleen.

”Kyllä vain! Toisaalla sanotaan, että Dobbelgangerin kanssa kasvokkain joutuminen tappaisi sinut silmänräpäyksessä... Näkikö se sinua!?” Matias kysyi ja kääntyi takaisin takanaan seisovaa Jannea kohti.

"Kyllä minä näin oikein.", Janne vakuutteli itselleen.

Hän oli nähnyt tien toisella puolella seisovan

olennon kasvot niin monta kertaa aiemmin.

Kasvot, jotka ilmeettöminä tuijottivat kohti edessään

olevaa näyteikkunaa.

Kasvot, jotka tuijottivat häntä peilistä takaisin

joka ikinen aamu.

Janne oli tunnistanut itsensä.

